

Müllerjevo skeptičnomračno »V poznem poletju«, Lindbladovo jasno in veselja prekipevajočo »Mladi voznik na poti domov« ter Betterson-Bergerjevo naivno preprosto »Mati Brita«. Kot nameček je radodarna pevka zapela še štiri nemške pesmi: Brahmsovo »Brezuspešno podoknico«, Hermannovo »Materino srce« s pretresljivim vprašanjem na koncu pesmi: »Si vdarilo li se, dete ljubo?«, Wolfovo »Sporočilo štokeljskega« in R. Straußovo »Podoknico«. Za uvod koncerta je umetnica izvajala Delibesovo arijo iz opere »Lakme«, ki jo je pela z veliko rutino in bravuro, zlasti gladko izvajane težke staccato-pasaže v najvišjih legah so bile občudovanja vredne. Njen spremljevalec na klavirju prof. Tarnay z budimpeštanskega konservatorija je izvršil svoj part istotako idealno dovršeno. Oba odlična umetnika ostaneja ljubljanskemu glasboljubnemu občinstvu brezdvomno v najboljšem spominu.

Novi Akordi. XII. letnik (1913) tega našega glasbenega zbornika je prihajal na svetlo v zelo nerednih obdobjih; zadnja (6.) številka je izšla šele sredi marca t. l., kar je pač malo pozno. V tem oziru si drznem izreči na tem mestu vsekako opravičeno besedo, naj bi »Novi Akordi« vnaprej postali rednejši in točnejši. — Oceniti mi je njih vsebino od 4. št. 1913 dalje.

Četrta številka je prinesla moj »Menuet« za klavir, primeroma lahko, a upam, da vseskozi solidno in dokaj efektno skladbo, dalje Adamičev enoglasni otroški zbor »Trobentice« z tekstu jako primernim, nežnim, ponekod kar delikatnim klavirskim spremljanjem, Ravnikovo kratko, sila moderno, a goroko občuteno skladbo »Pozdrav iz daljave« za en glas in klavir ter Jerebov preprosti, pa prav snažni moški zbor »Jutro«.

V peti številki nahajamo Gerbičevo v poljudnem slogu zloženo »Mazurko« za klavir, Adamičev izredno težek, od alteracij mrgoleči, deloma

homofonni, deloma polifonni šesteroglasni mešani zbor »Vasujejo«, v katerem bi se po mojem preudarku v 19. taktu pred sklepom v E-mol prvemu tenorju bolje prilegal c mesto cisa. Dalje prinaša ta številka mojo — otrokom pevcem namenjeno — otroško pesem »Kdo je to?« in Adamičevo — otrokom poslušalcem prikladno — otroško pesem »Ga-ga«.

Šesta številka podaja Gerbičev dramatično zamišljeni samospev »Kam«, Hochreiterjev »Valček« (III.) in Hladnikovo »Meditacijo« za orgle ali harmonij. Pri Gerbičevi skladbi se zdi, da končni del, čeprav krepak in efekten, vendar nekoliko zastaja za ostalo skladbo. Hochreiterjev »Valček« je čeden modern komad dosti gladkega in prijetnega teka, glede originalnosti in noblese morda za spoznanje šibkejši od prvih dveh. Mesto kot je to-le:

se bo tankim ušesom zdelo pretrdo. V »Meditaciji« se Hladnik poslužuje precej navadnih motivov in tudi izpeljava ni povsem vzorna; zlasti me žalijo grde vzporedne oktave med II. in III. taktom in modulacija iz F-dura v Es-dur, ki se ne razvije logično. Sicer je pa skladba zanimiva in porabna.

Književna priloga prinaša kot glavni spis izvrstno tematično analizo P. Hugolin Sattnerjeve najnovejše skladbe »Oljki«, kantata za soli, zbor in orkester, spisal Emil Hochreiter. Tudi drugi članki, ocene, dopisi itd. so zanimivi in poučni za vsakega inteligenta.

Stanko Premrl.

TO IN ONO.

Anton Medved v pismih.

Priobčil F. S. F.

Dr. Fr. Lampetu:

Semič 10. nov. 1892.

Častiti gospod profesor!

Danes imam nekoliko več časa, zato Vam pišem. Pred vsem sem se uveril, da ni resnično, kar časih pripovedujejo kapelani, da se zunaj ne dá ničesar delati. Jaz sicer še nisem dolgo na službi, niti nisem še vsega poskusil, a doslej moram priznati, da sem mnogo lahko naredil. Služba je res težavna, a čas se dobi.

V ves dan podaljša uro tá si,
Kdor vse stori o pravem časi.

Na lepo imam prepisanih 15 pesmij, ki sem jih vse tukaj zložil, med temi so epične: »Kacijanar, Mapu Namaz, Trije snubci, Brata, Morilčev oče«; druge lirične in dolge. Pošljem jih že enkrat. Ako jih že precej kaj potrebujete, naznanite mi prosim!

Tu Vam nekaj oznamim, kar Vas bode nemilo zadelo, vendar ohranite popolnoma záse. Morda Vam ni znano, da sem deloval pri »Zvonu« s psevdonimi: »Bistran, Filodém, Dolenjec«. Popolnoma se tudi še zdaj nisem odcepil tem mánj, ker se mi je od uredništva dala garancija (katero sem zahteval), da kaj sličnega ne izide nikdar več kot 4000 let. Delal sem, lahko rečem, iz blazega namena za »Zvon«, da bi imel kdaj pri njem besedo in lahko odganjal slabe stvari iz njega. To sem Vam hotel že nekoč razkriti, a ni bilo prilike. Zdaj pa, ko mislim na izdavo svojih pesmij, ne sme Vam biti to prikrito.

Ako mi Bog dá zdravje, delal bodem še veliko. Žal, da nimam potrebnih zgodovinskih knjig i virov, iz katerih bi zajel vso povest o Ostrovharji. Ne morete si misliti, kako krasna snov za romantično poemo! Ogrodi pravljičice, ki sloni na zgodovinski podlagi, imam, a treba se je učiti in prodreti v ono dóbo. Tu ne pomaga nič, tu je biti treba v Ljubljani, ker knjige se težko razpošiljajo in često še nepravde ali take, da se iz njih ne dá mnogo dobiti.